

er $\frac{2}{3}$ eller maaske endnu mere af samtlige anmeldte blevet optaget paa Hospitalerne. I Finansaaret 1922—23 anmeldtes der 905 Patienter, og af dette Antal var inden 3 Maaneders Forløb optaget 93,7 pCt., og for det Aar, der ligger nærmere, nemlig Finansaaret 1923—24, er der optaget i alt 1 137 Patienter. Ser man nøje efter, vil det vise sig, at der i Løbet af 3 Maaneder er optaget ca. 90 pCt. af samtlige i Aaret anmeldte Patienter. I begge de her nævnte Aar har ingen af Hospitalerne i Vedsted, Nykøbing Sjælland eller Vordingborg haft fuld Belægning paa Grund af Ombygning, hvad jeg allerede har omtalt. Set i sin Helhed synes jeg derfor i og for sig ikke, der er Grund til at se mørkt paa Fremtiden, hvad Pladsforholdene paa vore Sindssygehospitaler angaar, for saa vidt der ikke viser sig en særlig Opgang i Antallet af sindssyge. Selvfølgelig finder Optagelsen ikke altid Sted i kronologisk Orden, man maa naturligvis her rette sig efter Lægernes Skøn i de enkelte Tilfælde over, hvad de mener er rigtigst, og derfor kan det naturligvis hændes, at en enkelt Patient kommer til at vente længere end ønskeligt, fordi Lægerne mener, han bedre kan vente end en anden. Ved Udgangen af Finansaaret, altsaa den 1. April 1924, stod der 192 Patienter paa Ventelisterne, og nu viser det sig, at saa godt som alle disse er anbragt, kun 30 er efter et halvt Aars Forløb ikke blevet optaget. Man vil maaske dertil sige, at det er ogsaa mange. Men man maa erindre, at disse 30 er ikke alle i Hjemmene, de er anbragt paa andre Anstalter, og derfor har Sindssygelægerne ræsonneret som saa, at det er ikke dem, der trænger haardest. Af disse 30 er 9 anbragt i kommunale Sygehuse, 12 i kommunale Sindssygeanstalter, 2 paa Fattiggårde og kun 7 hos private.

I Virkeligheden er altsaa Tilstanden med Hensyn til Pladsforholdene paa vore Sindssygehospitaler ikke foruroligende, men jeg vil dog tilføje, at naar Stillingen er saa taalelig, som den er, er Grunden for en stor Del den, at man ved enkelte Hospitaler har faaet en hel Del Patienter anbragt i Pleje hos private Familier ude paa Landet. Ved Middelfart Sindssygeanstalt er der saaledes anbragt 18 Patienter i Familiepleje, ved Nykøbing S. 4 og ved Aarhus ikke mindre end 196. Det vil altsaa sige, at alt i alt er 218 Patienter anbragt i Familiepleje ude paa Landet. I Sommer har det ærede Medlem Hr. Kammersgaard og jeg haft Lejlighed til at gøre os bekendt med denne Form for Behandling af sindssyge, og senere har Tilsynsraadet besøgt

en stor Del af disse Hjem. Det er mit bestemte Indtryk, at her gøres en ganske udmærket Gerning. Havde jeg nære paa-rørende, der var sindssyge, vilde jeg meget hellere se dem anbragt i en saadan Familiepleje end i Anstalterne, hvor gode de end er, og hvor godt de end drives. Dermed skal ikke være sagt, at alt i disse Hjem i enhver Henseende er, som det kunde ønskes; selvfølgelig er ikke alle Plejehjemmene lige tilfredsstillende. Men for min Part — og jeg tror at turde sige, at det ogsaa er hele Tilsynsraadets Opfattelse — mener jeg, at i det store og hele virker den Familieplejevirk-somhed, der er sat i Værk derovre, meget tilfredsstillende. Det er særlig i Djursland, Familieplejen findes, og jeg tror, det er de stedlige Læger, der i første Række har været Drivkraften i denne Bevægelse. Jeg vil i saa Henseende gerne have Lov til at nævne en Mand, som jeg ved har gjort et fortjenstfuldt Arbejde for de sindssyge, nemlig Læge Elmkvist i Trustrup. Han fortsatte et Arbejde, der var paabegyndt af en tidligere stedlig Læge, og han arbejder paa stadig at finde nye Hjem og fører selv stædigt Tilsyn med de dør anbragte Patienter. Det Arbejde, tror jeg, Samfundet skal være ham taknemmelig for, ikke blot fordi Hospitalerne derved bedre kan imødekomme Kravet om Optagelse af andre og daarligere Patienter, men ogsaa fordi Patienterne derved faar saa gode Forhold, som man vanskelig kunde skaffe dem, hvis de blev anbragt paa Anstalterne. Man har det Indtryk af Patienterne, at de befinder sig godt. Derfor vil jeg gerne have Lov til at nævne denne Mands Arbejde og slaa til Lyd for, at Tanken om Anbringelse af sindssyge i Familiepleje kunde blive optaget mere end hidtil. Hvis den optages med samme Energi og Velvillie som i Djursland, vilde Nødvendigheden af Bygningen af nye Hospitaler eller nye Afdelinger i bestaaende Hospitaler ikke absolut være forhaanden foreløbig. For mig spiller det selvfølgelig en Rolle, at Staten slipper for nogle Udgifter som Følge deraf, men det er ikke det væsentligste. Det væsentligste er, at der er skabt Mulighed for, at de sindssyge, som der er saa mange af, vil kunne faa endnu bedre og taaleligere Kaar, end om de blev anbragt paa vore i saa mange Henseender udmærkede Anstalter.

Jeg har fundet Anledning til at fremkomme med denne Redegørelse i Anledning af de fremkomne Bemærkninger om Pladsforholdene paa vore Sindssygehospitaler og vil sluttelig sige, at hvis Familieplejen kan